

Melun Uyku

– Mahmut Uzun · 13 Temmuz 2021

Yüreğimi dağladılar benim
Fikrimi kökünden bağladılar.
Dert yüklü gecelere bekçi oldum,
Verdim istifamı, umursamadılar.
Çıkmaz sokaklar ve karanlık köşeler,
Köşelerde gizlenmiş ölü silüetler.
Ruhlarıyla her gece hem hâlîm,
Korkmaya kalmadı zaten mecalim.
Benim nöbetimde ber kemâl asayiş
Yok mu amirim biraz olsun sitayiş?
Sabahlar kabusum, sabahlar olmasın!
Yalan ve hile dürüstlüğe boyanmasın.
Gece pek kavgalıyım onlarla amma
Gündüz tanınmıyorlar maskeler altında.
Yine de vazife benimdir, istemesem de
Sanki nefesi ölümün sürekli ensemde.
Kelimelerim hapis, düşüncelerim yaralı,
Vird diye dayattılar özgürlük naraları.
Yetmiş kere tövbe ettim de kuytuda,
Bilemedim nefsim her dem pusuda.
Hep kandım sanallığın o ağdalı yüzüne,
Hakikati öcü gösterdiler gözüme.
Ne yapayım, nasıl kurtulayım bu çukurdan?
Kim uyandıracak beni, bu mel'un uykudan?

Mahmut UZUN